

Äänitettä on hieman lyhennetty ja muokattu joiltakin osin.

13. Raamattuluento: Koko ihminen Jumalan hoidossa

Tällä luennolla opettelemme tuntemaan ihmistä Jumalan luomana ja etsimään vastauksia kysymyseen, miten meitä on hoidettava niin että parantuisimme kokonaisvaltaisesti ja miten ehkä juuri minusta voisi tulla aito ihmisten hoitaja.

Tarkastelemme ensiksi ihmispersoonaa Raamatun ilmoituksessa

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi (1. Moos. 1:26), joka on kolmiyhteinen: Isä, Poika ja Pyhä Henki (2. Kor. 13:13). Samalla Jumala on yksi (Room. 3:30). Näin Jumalan kuvan täytyy olla ihmisessäkin. Raamattu puhuu ihmisen ruumiista, sielusta ja hengestä (1. Tess. 5:23). Samalla ihminen on yksi jakamaton kokonaisuus. Ruumis on luotu maasta ja sen tähden hengen ja sielun poistuttua siitä, se kuolee muuttuen maaksi jälleen. Ihmisen sielu ja henki ovat sen sijaan kuolemattomia. Puhumme sen tähden sielujenvoittamistyöstä (Matt. 16:26; Mark. 8:36).

Uudestisyntyneen ihmisen uudistunut henki toimii hänessä Jumalan antaman elämän ja voiman välikappaleena. Kun Raamattu puhuu ihmisen sisimmästä, se käyttää usein myös nimitystä sydän, sielun ja hengen asemasta. Sydän ja omatunto ovat myös samoja käsitteitä.

Mitä on ihmisen kokonaisvaltainen sielunhoito?

Sielunhoidolla tarkoitetaan yleensä hoitotapahtumaa, joka käsittää ihmisen Jumala-suhteen hoitoa. Vastaavasti kun hoito kohdistuu ihmisen sieluun, psyykeen, ajallisessa merkityksessä, puhutaan psykoterapiasta. Kun hoito koskettaa vain ihmisen ruumista, kehoa, silloin puhutaan yleisesti sairanhoidosta.

Ajattelu, jossa vain osaa ihmisessä hoidetaan, ei kuitenkaan sovi aitoon ihmisen auttamiseen. Lääkärit kohdistavat valitettavan usein hoitotoimenpiteensä vain ihmisen kehoon. Psykoterapeutti on kiinnostunut pääosin vain psyykestä. Sielunhoitaja keskittyy ensisijaisesti hengellisiin kysymyksiin. Tulokset ovat usein huonoja.

Nykyisin uskotaan, että noin kolme neljäsosaa ruumiin sairauksista johtuu ihmisen psyykestä, henkisestä puolesta. Psykkisesti sairas henkilö on usein arpinen, koska kirurgi on yrittänyt parantaa ruumista, vaikka sairaus onkin psykosomaattinen, sielullisperäinen. Sielunhoidossakin saadaan ehkä huonoja tuloksia jos ei oteta huomioon mahdollisia muita ihmisen ongelmia - ihmistä kokonaisuutena.

Viime aikoina on tehty tutkimusta psyykkisesti sairaiden ihmisten hengellisistä tarpeista. Psykiatrit ovat kovin usein pitäneet psyykkisesti sairaan uskonelämää eräänä sairauden syynä. Toki sairas uskonnollisuus voi vammauttaa uhrinsa. Tästä on karmeita kokemuksia. Terve kristinusko ei vammauta, vaan on aina parantavien voimien puolella.

On alettukin jossain määrin ymmärtää, että ihmistä on hoidettava kokonaisuutena. ”Jos yksi jäsen kärsii, koko ruumis kärsii”, opettaa apostoli Paavali. Aikoinaan jo Paavo Ruotsalainen tajusi, että sielunhoitoon tullutta on hoidettava kokonaisena ihmisenä. Usein hän aloitti miespuolisten hoitettavien sielunhoidon saunomisella ja ruokailulla. Terveessä karismaattisessa liikkeessä on ihmisen koko hoitamista ymmärretty paremmin ja se on tuonut uusia ulottuvuuksia koko ihmistä koske-

vaan sielunhoitoon. Vanhoillisessa kirkkolaitoksessa nämä näyt eivät tahdo saada kovin nopeasti jalansijaa. Esimerkiksi monet teologit vastustavat jyrkästi parantamisen armolahjan käyttöä ja rukouksella parantamista.

Kaikesta yleisestä tietämättömyydestä huolimatta olisi opittava auttamaan ihmistä kokonaisena persoonana. Ihmistä ei saa ymmärtää mekanismina, jota korjataan kuin jotain laitetta. Sielunhoitajalla tulee olla riittävää tietoa ihmisen hengellisistä tarpeista, mutta myös psyykestä. Sielunhoitoa ja psykoterapiaa ei välttämättä voi erottaa toisistaan. Joskus on näet käynyt niin, että sielunhoidossa, joka on yltänyt myös psyyken alueelle, yllättäen myös ruumiillinen sairaus on parantunut. Koko ihminen on parantunut. Uudessa Testamentissa kreikan kielen sana *sodzo* tarkoittaa yhtä kuin pelastaa, tehdä terveeksi ja vapahtaa. Asiayhteydestä riippuen on käytetty suomennoksessa sanoja: ”Uskosi on parantanut sinut”, tai ”pelastanut sinut” (Matt. 9:22; Luuk. 7:50). Koska Kristus antoi sovitusuhriksi oman ruumiinsa, sielunsa ja henkensä, hänellä on myös kaikki valta parantaa koko ihminen. Tämä ei toki tarkoita, että kaikki sairaut aina parantuvat. Kaikki riippuu Jumalasta. Mutta kaikkien on saatava kuulla sana parannuksesta ja parantumisesta.

Vielä on mainittava, että kaikki oikea hengellinen julistus-, diakonia- ja opetustyö on samalla sielunhoitoa. Voidaan sanoa, että sellainen julistus, joka ei saa aikaan parannusta, uutta elämää ja parantumisen edistymistä, ei ole oikeaa julistusta. Se voi olla uskonnollista, mutta ei hengellistä ja tervehtymiseen johtavaa.

Varsinaisen sielunhoidon tavoitteena tulee olla aina ihmisen jumalasuhteen uudistuminen. Perustana hoidossa on Jumalan Sana. Sen vaikutuksesta ihminen voi uudistua sisäisesti ja Jumalan tahto pääsee autettavassa toteutumaan. Sielunhoidon tulee johtaa parannukseen niin, että hoidettavasta ihmisestä tulee vastuuntuntoinen ja sisäisesti tervehtyvä Jumalan ihminen. Parantuminen johtaa uuteen elämään Kristuksessa varsinkin jos autettava itse saadaan mukaan parantumistapahtumaan.

Painopisteen tulee olla aina autettavassa. Hän on subjekti, eli aktiivinen osallistuja. Hän ei saa olla pelkkä saarnaamisen kohde, objekti. Lyhyesti sanottuna tavoitteena hoidossa on, että Jumalan Sana tulee lihaksi autettavassa. Oikea hoito johtaa iloon ja vapauteen. Autettava kasvaa armossa ja Kristuksen tuntemisessa. Hän vapautuu syyllisyyden taakasta. Hän vapautuu lain kirouksesta. Ihminen eheytyy. Silloin puhutaan sisäisestä parantumisesta. Joskus syvästi masentunut ja ahdistunut ihminen tarvitsee mielenterveyspalveluja ja sopivaa tukilääkitystä. Mutta ennen kaikkea hän tarvitsee lähelleen turvallisen, luotettavan tukihenkilön.

Erilaisista menetelmistä

Hyvinä malleina ovat menetelmät, joita Jeesus käytti. Menetelmät toki poikkeavat toisistaan, kun kyseessä on sairaala, seurakunta, koti jne. Tapaa, jolla suhtaudutaan oikein autettavaan, sanotaan empatiaksi. Se on vierellä olemista. Se on samastumista ihmisen ahdistukseen. Se on osallistumista väsyneen taakkojen kantamiseen, kunnes hän osaa heittää ne Kristuksen kannettavaksi (Gal. 6:2).

Sielunhoito on myös kuuntelua - suurelta osin kuuntelua. Armon ja totuuden tulee olla aina mukana hoitotapahtumassa. Jos autettava kuulee pelkkiä totuuksia itsestään ilman armon julistusta, seuraukset voivat olla vakavia. Näin voi käydä, jos hoidettava joutuu näkemään vain oman kurjuutensa ilman armahdusta. Hoidettava voi tällöin sairastua todella vakavasti ja paeta hoitotilanteesta. Sielunhoitoon ei sovi siis pelkkä lainsaarna. Tästä on kirkon historiassa ikäviä kokemuksia.

Sanan tulee olla vapauttavaa. Sen tulee johtaa autettavaa vastuuseen ja kasvuun. Autettavaa ei saa koskaan yrittää väkisin käännättää. Kovistelu ei kuulu sielunhoitoon. Hoidettavalta ei tule vaatia jonkinlaista uskonratkaisua johon hän ei ole vielä valmis. Hän useimmiten kääntyy, kun on avautunut sille. Häntä on hoidettava, vaikka hän ei heti olisikaan valmis parannukseen. Sielunhoitajalla itsellään tulee kuitenkin olla oma henkilökohtainen vakaumus, joka on tuotava esiin sielunhoidossa. Mutta usein jo pelkkä autettavan kuunteleminen ja ymmärtäminen saa aikaan parantumista.

Valitettavasti monissa vanhoissa, mutta myös uusissa herätysliikkeissä on menetelty ikävällä ta-

valla, kun ihminen on suorastaan pakotettu kääntymyksen ja parannukseen.

Kun Jeesus toimi opettajana ja parantajana, hän aloitti usein parantamisen ruumiin vaivoista. Kun hän lähetti seitsemänkymmentä opetuslastaan Israelin kyliin ja kaupunkeihin, hän käski parantamaan sairaita ja sitten julistamaan, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle (Luuk. 10:1-9).

”Älä odota, että joku toinen mielestäsi sinua parempi ihminen rukoilee sairaiden puolesta. Olen tosin joillekin antanut parantamisen armolahjan. Siitä huolimatta kuka tahansa voi rukoilla. Ette te paranna ketään. Minä olen parantaja. Älä arkaile laskea käsiäsi sairaiden ylle, kun rukoilet heidän puolestaan. Minä vastaan siitä, mitä tapahtuu.” (M-L Heiskanen: Minä olen sinun kanssasi).

Kuinka kauas olemmekaan joutuneet Herramme opetuksista, käskyistä ja voimasta. Hänen tavoitteenaan oli kokonaisesti ehyt ihminen. Vain sellainen ihminen voi antautua ehyesti Herran käyttöön ja ihmisen voimat eivät kulu tuolloin pelkkään omien ongelmien pohtimiseen. Sisäiseen tervehtymiseen lähtenyt ihminen voi olla esimerkiksi fyysisesti sairas, mutta silti tasapainoinen, onnellinen ihminen. Hänellä on tervehtyvä itsetunto. Hän oppii rakastamaan ja arvostamaan itseään oikealla tavalla. Tätä pidetään hengellisessä julistuksessa usein jopa vaarallisena. Niinpä moni sisäisesti sairaalloinen ihminen saattaa olla jopa oikean kristityn esikuva. Mutta vain hyvän itsetunnon omaava ihminen kykenee rakastamaan lähimmäistään Jumalan tahdon mukaisesti. ”Rakasta lähimmäistäsi, niin kuin itseäsi”, sanoo Jeesus (Matt. 22:37–40).

Kaikki psyykkiset ja fyysiset sairaudet eivät aina parane. Mutta silti:

Jeesus käski riemuvuotta maailmalle kuuluttaa,
vangituille, sorretuille viedä voiton sanomaa.
Jeesus käski riivaajaiset lannistaa ja syöstä pois.
Sairaita hän neuvoi tuomaan, kärsimyksen yöstä pois.
(VK 440:3).

Joku paranee heti. Jonkun kohdalla paraneminen vie kauan aikaa. Joku ei sen sijaan parane. Sairaus ja kipu voivat olla silloin ihmiselle tarkoitettu siunaus. Sairaus on silloin kuin Elian vaunut, joilla ihminen kuljetetaan iankaikkisuuteen. Kaikkia Jumalan ihmeellisiä tarkoituspäiviä emme täällä ajassa voi täysin ymmärtää.

Suhde hoidettavaan

Sielunhoitosuhde on aina luottamussuhde. Muista ystävä tämä. Tarvitaan paljon aikaa pelkän luottamuksen syntymiseksi. Vie usein kauan, ennen kuin hoidettava voi avautua ja kyetä kertomaan todelliset ongelmansa. Aluksi puhutaan pinnallisista asioista, mutta todellinen kipupiste on usein hyvin syvällä. Jos autettava ei voi luottaa sielunhoitajaan, hoitosuhdetta ei voi syntyä. Hoidettavan on saatava tuntea täydellistä turvallisuutta hoitotapahtumassa. Sielunhoitaja voi joutua olemaan hoidettavalle pitkiä aikoja jopa isänä tai äitinä, jos autettavan suhde vanhempiinsa on vammautunut. Tarvitaan siis hengellisiä isä- ja äitejä, joiden puoleen vasta-alkaja voi luottamuksellisesti aina kääntyä.

Sielunhoitotapahtuma vie usein paljon aikaa. Aika on se tekijä, joka useinkin johtaa vasta tulokseen, ei tehokkuus. Tämä ei tarkoita, ettei hetkellistäkin hoitoa tule antaa, jos vaikkapa ihminen haluaa ottaa Herran vastaan elämänsä. Aito sielunhoitaja on Kristuksen korvina, suuna ja käsinä hoidettavalle, kunnes hänen oma suhteensa Vapahtajaan löytyy tai palautuu.

Välineet

Sielunhoidon välineitä ovat Sana ja sakramentit. Sielunhoitaminen voi olla myös Pyhän Hengen antama armolahja. Tavallisimmin hoito tapahtuu seurakunnan eri tilaisuuksissa, mutta tarvitaan myös yksityistä sielunhoitoa.

Raamattu opastaa meitä Jumalan tuntemiseen. Raamatulla ei pidä kuitenkaan lyödä. Raamatullista sielunhoitoa ei välttämättä ole se, että hoitaja puhuu raamatunlausein autettavalle. Raamatun hyvä

tuntemus on kyllä suuri apu sielunhoitajalle. Vaikeissa hengellisissä ongelmissa se on välttämätön edellytys.

Sielunhoitoon tulee kuulua rukous. Erityisesti silloin, kun hoidettavakin siihen suostuu. Sielunhoito tapahtuu silloin rukouksen hengessä.

Sairaan ja kuolevan sielunhoidossa on Sanan lisäksi käytössä ehtoollinen. Myös öljyllä voitelu voi olla mukana hoitotapahtumassa. Sen voi suorittaa maallikkokin. Kirkossa tosin katsotaan senkin kuuluvan virkapapeille. Eri hoitovälineistä tulee aina kertoa hoidettavalle.

Eräs tärkeä väline sielunhoitotapahtumassa on rippi. On valitettavaa, että sen käyttö luterilaisuudessa on niin vähäistä. Erityisesti joissakin vanhoissa pietistisissä liikkeissä sitä on jopa vieroksuttu. On pelätty sen johtavan väärinkäytöksiin. Näin on tilanne vielä tänäänkin. Jopa varsinainen sielunhoito voi puuttua niissä kokonaan. Mutta sieluhoitoa ei voi koskaan korvata puheilla, ”rupatteluilta” tai virsillä. Rippiä voidaan toki käyttää väärinkin. Raamattukin opettaa, ettei saa olla kovin kerkeä panemaan käsiään toisen päälle (1. Tim. 5:22).

Jos autettava ei koe aitoa syyllisyyttä ja kadu, ei ripistä ole hyötyä. Aito sielunhoitaja perehtyy asioihin, eikä ole heti valmis pistämään laastaria paiseen päälle. Hän tietää, että märkäpesäke pitää hoitaa avaamalla se ensiksi, mutta varovasti. Se tekee joka tapauksessa kipeää. Totuutta rakkaudessa siinä tarvitaan.

Psykkisesti sairas, syvästi masentunut ihminen, ei saa aina apua ripistä. Hän tarvitsee syvällistä hoitamista ja tässä tapauksessa masennuksen syiden selvittämistä. Jos ihmiselle ei ole selvinnyt, mistä synnissä on todellisuudessa kyse, rippi saattaa antaa kyllä hetkellisen avun, mutta ahdistus ja syyllisyys palaavat kuitenkin takaisin ja tilanne on entistä pahempi. Rippiä ei ole siis tarkoitettu kääntymättömälle, parannukseen taipumattomalle ihmiselle. Rippiä ei saa kuitenkaan jättää pois sielunhoidosta. Se on siunattu apu syyllisyyden myrskyssä kamppailevalle uskovalle.

Ripissä on kaksi kohtaa. Ripittäytyjä tunnustaa muistamansa synnit. Rippi-isä tai -äiti julistaa synnit anteeksi Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä. Syntien anteeksiantamus koskee kaikkia synnejä, niitäkin, joita ei muistettu rippihetkellä ja jotka nousevat myöhemmin mieleen. ”Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme.” (1. Joh. 3:20). Ripissä syyllisyyttä kantava ihminen saa suullisesti lausuttuna kuulla, että hänen syntinsä on annettu anteeksi Jumalan luona taivaassa (Matt. 16:19 ja Joh. 20:22–23). Synninpäästön sana on Kristuksen arvovaltainen sana.

Auttajan ominaisuuksista

Auttajan itsensä on oltava omakohtaisessa uskonyhteydessä Vapahtajaansa. Sokea ei voi sokeaa taluttaa. Sielunhoitotaito on jopa synnyinlahjaa, mutta se voi - kuten on jo mainittu - olla myös armolahja. Koulutuksella on myös suuri merkitys. Sielunhoitajalla tulee olla riittävän terve itsetunto. On kestettävä hoidettavan taholta joskus voimakastakin aggressiivisuutta. Sielunhoitaja on se ukosenjohdatin, jonka kautta ahdistunut ihminen voi purkaa paineitaan. Hoidettavalla voi olla jopa vihamielinen suhtautuminen kristillisyyteen. Kun sielunhoitajalla on terve itsetunto, hän voi kohdata nämäkin hyökkäykset. On autettava myötäeläen joka tilanteessa. On vain huolehdittava, ettei itse hukuta autettavan hätään. Läheisyyttä ja etäisyyttä tarvitaan samanaikaisesti.

”Kuunnelkaa ja tukekaa toisianne. Kestätte silloin paremmin. Itkekää itkevien kanssa ja iloitkaa iloitsevien kanssa. Ottakaa osaa toistenne tuskaan. Älkää kuitenkaan ahdistuko siitä. Ahdistus on tarttuvaa. Kun kuuntelette ahdistunutta ihmistä, on tarjona vaara, että ahdistutte itsekin. Minä olen jo kantanut teidän tuskanne. Rohkaiskaa toisianne.” (M-L Heiskanen: Minä olen sinun kanssasi).

Jos sielunhoitaja on vain käännättäjä, hän on väärällä alalla. Myös pelkän moralisoinnin on oltava kaukana sielunhoitotyöstä. On päästävä moralisoinnista vapautukseen. Sielunhoitajan on tarvittaessa puhuttava suoraankin, mutta rakkauden ja sävyisyyden hengessä. Hoitajalta edellytetään ennen kaikkea kykyä kuunnella ja kuunnella. Oikealla sielunhoitajalla on kyky luoda rakkaudellinen, puhdas ja pyhä ilmapiiri, ja suuren luottamuksen hengen täytyy vallita hoitotilanteessa. Hoitajan tulee olla Kristuksena lähimmäiselleen. On muistettava, että myös itse Kristus on mukana hoitotapahtu-

massa. Silti apu voi olla hyvin inhimillistä. On paneuduttava kaikkiin ongelmiin. Hän on enempi kuuntelija kuin saarnaaja. Eräs näky sopii sielunhoitajaan: hän on autettavan elämään tulleen suuren kuilun yliviejä. Hän on kuilun yllä siltana, toinen käsi autettavan kädessä ja toinen Kristuksen kädessä. Voidaan myös sanoa sielunhoidon olevan sitä, että auttaja pyrkii saamaan autettavan ja Kristuksen kohtaamaan toisensa.

Sieluja hoitavan ihmisen tulee olla nöyrä, ansioton palvelija. Todellinen sielunhoitaja on usein itsekin ollut kärsimyksen maailmassa. Hän tuntee, mitä on olla hylätty, sairas, epätoivoinen, ahdistunut, masentunut ja syyllinen. Ainakin joitain kokemuksia näistä hänellä tulee olla. Terveen on vaikea parantaa sairasta.

Joskus auttaja on kasvanut kristillisyydessä, jossa rukous on suurieleistä ja jossa rukoukseen kuuluu monenlaisia huudahduksia, huokailuja ja väkinäistä kielilläpuhumista. Tällöin hoidettava pelotetaan helposti pois, ellei hän itse ole tottunut tällaiseen hälisevään kristillisyyteen (Matt. 6:7,8). Aito, konstailematon rukous on nöyrän sydämen hiljaista puhetta Herralleen. ”Nöyryyttä, hiljaisuutta, Jumala rakastaa.”

Tässä on kuvattu joitakin kokonaisvaltaisen hoitajan hyviä ja huonoja ominaisuuksia. Älköön nämä kuitenkaan masentako ketään ajattelemaan, että tällaisen hoitajan tulee olla aina joku huippukoulutettu teologi. Jos luoksemme tulee ihminen hakemaan apua hätäänsä, emme saa kieltäytyä auttamasta, tai meidän on ohjattava autettava osaavamman ihmisen luokse.

Ihmisen ongelmista

Ihmisen kokonaisvaltaiseen auttamiseen lähtenyt hoitaja kohtaa autettavien moninaisia ongelmia. Useimmiten ongelmat ovat ulkoisia. Ihmissuhdeongelmat lienevät yleisimpiä. Niitäkin on jaksettava kuunnella. Vähitellen autettava on opastettava näkemään, että usein vikaa on myös hänessä itsessään, hänen katkeruudessaan ja alemmuudentunnessaan. Erityisesti on vältettävä ryhtymästä autettavan kanssa yhdessä voivottamaan ihmisten pahuutta. Tätä sanotaan kanssapelaamiseksi. Sielunhoitajan on pysyttävä ulkopuolisena auttaessaankin.

Joskus autettavan omatunto on harhateillä. Jos omatunto toimii väärällä tavalla, seuraukset ovat usein ahdistavia. Monet herätysliikkeet kasvattavat omantyyppisensä omantunnon. Seinäpaperit, vaatteiden väri, hiusten pituus, naisilla hihan pituus, korut, tai vaikkapa naispappeus voivat olla omantunnon kysymyksiä. Tällaisen ihmisen elämä on ahdasta ja tuomiohenkistä. Omatunto toimii oikein vain silloin, kun Jumalan Henki on saanut sitä valistaa. Tällöin se ei takerru ulkonaisiin seikkoihin, vaan se opastaa ihmisen sisäistä elämää. Se on aina terveyttä ja elämää edistävien voimien puolella. Se ei sido ihmistä neuroottisiin kahleisiin. Terve omatunto ei näytä meille syntiämme saat-taakseen meidät vain tuomion alaisiksi, vaan kirkastaakseen syntien anteeksiantamusta Kristuksessa.

Jumalan pyhän lain kannalta syntiä on ensisijaisesti rakkaudettomuutemme. Ja juuri rakastamiseen emme kykene omin avuin. Siksi ihminen kantaakin hänelle itselleen usein käsittämätöntä syyllisyyttä. Tämä johtuu rakkaudettomuudestamme. Tämän omatuntokin tahtoo paljastaa. Mutta siinä omatunto on väärässä, jos se pyrkii saattamaan ihmistä omiin suorituksiin ja niiden epäonnistuttua toivottomuuteen.

On tärkeää oppia tunnistamaan omantunnon moite, ihmisessä usein asuvan yliminän äänestä. Yliminä tuomitsee ja soimaa asioista, joista Jumala ei soimaa. Yliminä on väärän ja lakihenkisen kasvatuksen tuotetta. Se aiheuttaa paljon tuskaa kantajalleen.

Usea tämän ajan ihminen kantaa ahdistusta, kun isä- tai äitihuhde ei ole toiminut lapsuudessa. Henkinen isä tai äiti on puuttunut. Tällaisille isä- tai äitikaipuuta omaaville ihmisille on sielunhoitajan oltava vanhempana, kunnes oikea identiteetti löytyy. Terve identiteetti löytyy Kristuksesta ja Kristuksessa. Terapia-aikana on sielunhoitajan oltava Kristuksena vammautuneelle. Jonain päivänä autettava kasvaa auttajansa rinnalle ja ohi. Terveessä sielunhoitosuhteessa autettava ei jää riippumaan auttajaansa.

Usein kannamme suurta syyllisyyttä siitä, että emme ole eläneet niitä lahjoja käyttäen, jotka Jumala on meille antanut. Tästä syyllisyydestä emme vapaudu, ennen kuin alamme toteuttaa Jumalan tahtoa elämässämme.

Joskus ihminen odottaa ja toivoo ihmeperantumista mahahaavastaan, verenpainetaudistaan, migreenistään tai vaikkapa väsymyksestään. Mutta ihmisen on hyvä nähdä myös näiden vaivojen mahdolliseen alkuperään, millä niitä pidetään yllä, ja mistä ne ovat seurausta. Ne voivat olla peräisin vääristä elämäntavoistamme. Ellei näin menetellä, sairaus ei parane. Oikea parantumistapahtuma johtaa myös parannukseen.

Herätyksen ongelmia

Käy joskus niin, että herätyksen ja uskoontulon jälkimainingit sairastuttavat ihmisen, kun olisi pitänyt tapahtua parantumista. Kuinka valtavaa oli tulla uskoon. Tunteet purkaantuivat. Oli iloa ja kyyneleitä. Kaikki ongelmat tuntuivat poistuneen. Mutta vähitellen tuli takapakki. Tunteet katosivat. Elämä palasi entisille raiteilleen. Vanhat syntitottumuksetkin palasivat. Uskova ei ehkä uskaltanut kertoa kenellekään tilanteestaan, vaan yhä näytteli palavaa uskovaista. Tämän seuraamuksena tuli totaalinen väsymys, masennus ja ahdistus, kun ajateltiin uudestisyntymisen vapauttaneen kertaheitolla ongelmista. Pyhä Henki toimii kuitenkin useimmiten niin, että ongelmat vasta oikein paljastuvatkin valkeuteen tultaessa. Muulla tavoin ei tapahdu todellista parantumista synnin sairaudesta.

Herääminen ja uudistuminen ovat usein ihmisen elämässä valtava prosessi. Tähän kouluun joutunut voi käyttäytyä joskus peräti omituisesti. Koko hänen persoonansa on taistelukenttänä. Heräävät voivat kertoa kahdesta voimasta, jotka ovat taistelleet omistusoikeudesta heissä. Sellaisia sanottiin viime vuosisadan herätyksen yhteydessä Jumalan hulluiksi. Psykiatrit ovat usein oletaneet, että kyseessä on tällöin mielenvikaisuus. Hengellistä apua tarvitseva on passitettu mielisairaalaan ja kovan lääkityksen alaiseksi. Potilas olisi kuitenkin parantunut ilman tätä, jos hänet olisi kyetty opastamaan Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajan, tuon armollisen Herran luo.

Pimeyden voimat eivät kovin helpolla luovu saaliistaan. Nämä voimat ovat todellisia. Mutta ne voimat tottelevat Kristuksen nimeä. Vain Kristuksen arvovalta on niitä suurempi. Tätä nimeä on Kristus kehottanut käyttämään (Mark. 16:17).

Kukaan ei tule pyhimykseksi yhdellä kertaa. Tarvitaan paljon ahdistusta, vaivaa ja tuskaa ennen kuin tapahtuu hengellistä kasvua. Tarvitaan pitkiä aikoja, jolloin ei näytä tapahtuvan mitään. Kasvuun kuuluu ikävöimistä, kaipausta, rukousta ja taistelua. On sen vuoksi ymmärrettävä, ettei Jumala vapauta meitä kaikista kärsimyksistä ja ahdistuksista. Taistelu on välttämätöntä. Se kuuluu oikeaan kilvoitukseen. Taistelevan ja kilvoittelevan ihmisen tila on paljon parempi kuin sen, joka ei kilvoittele ollenkaan, tai on luopunut kokonaan taistelusta. Taistelu ja kilvoitus kuuluvat siis aitoon uskonelämään (Hepr. 12:6 ja Room. 5:3,4).

On todella tärkeää oppia, että niin kuin herätys on kokonaan Herran työtä, niin ovat myös Hengen hedelmät ja pyhitys. Omasta yrittämisestä on vapauduttava. Oikea taistelu tapahtuu Hengessä. ”Kaikki esteet lyödään maahan Herran voimassa”, veisasivat vanhat Heränneet (SV 89a). Miten onnellinen on se, joka saa alusta pitäen oikeaa opetusta ja oppii lepäämään Vapahtajassa, oppii anomaan Häneltä kaiken, mitä tarvitsee. ”joka uskoo, se ei pakene” (Jes. 28:16 KR38). Vastaavasti Kirkkoraamattu R92 kääntää: ”ei horju” ja vanha Kuningas Jaakon versio kääntää: ”ei kiirehdi”.

Kun ihminen on herätyksen aikoina pakotettu tahdonratkaisuun, johon hän ei ole ollut ollenkaan valmis, on tehty suuri vääryys (Jes. 26:10). Ihminen on saatu polvilleen ja hänet on julistettu pelastuneeksi. Tuloksena on kuitenkin hengellinen keskonen, jota on vaikea uudelleen opastaa aitoon kristillisyyteen. Tätä tapahtuu yhä kaiken aikaa. Mutta usko ei saa perustua ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan (1. Kor. 2:5). Uskoon ei voi kerta kaikkiaan ruveta. Sellainen kristillisyyys, joka on synnytetty pelottelulla, ahdistamisella ja painostamalla, ei elä kauan.

Edellä puhuin rukouksesta, joka voi olla kaukana aidosta hengellisestä rukouksesta. Kun rukouksesta on tullut suoritusta, se uuvuttaa rukoilijaa, sen sijaan, että se johtaisi lepoon ja virkistymiseen.

Väärää rukoustopa voi jopa lisätä ahdistusta. Tarvitaan opastusta, että voisimme olla tässäkin vapaasta yrittämisestä, vääristä malleista ja näyttelemisestä.

Herätyksen kokenut voi aluksi, lapsuusvaiheessaan, joutua jonkinlaiseen ylikuumenemisen tilaan. Intoa riittää, mutta taito puuttuu. Hän on paremmin hyökkääjä ja hajottaja kuin rauhanrakentaja. Hänen sydämensä voi olla vielä kovin muuttumaton ja kuitenkin hän esiintyy jo oppi-isänä. On pyrittävä opastamaan heräävää Kristuksen luokse. Kristus on hiljainen ja nöyrä sydämelteään. Hänessä löydetään lepo sielulle (Matt. 11:29). On siis varottava esiintymästä ylen hurskaana. Lankeemus voi olla hyvin lähellä. Ylihengellisyys on kristillisyyden lastentauti. Siihen ei saa jäädä. Vertauksessa tuhlaajapojusta kerrotaan, kuinka tuhlaajapoika oli langennut hyvin alas. Vanhempi veli oli langennut ylöspäin.

Ylihengellisen ihmisen sairaus on yleensä siinä, että hän on langennut ylöspäin, Adamin syntiin. Hän haluaa olla kuin Jumala. Kristus sen sijaan halusi tulla ihmiseksi ja palvelemaan. Jumalan kaltaiseksi langennut ihminen on tietävinään usein tarkastikin, mikä on Jumalan Hengen työtä ja mikä ei. Suurella varmuudella hän saattaa sanoa useimpien kirkossa tapahtuvien toimintojen olevan itse perkeleestä. Tuomionsa saavat silloin monet vanhojen kirkkojen uskovat. Tuolloin unohdetaan lapsena saatu kaste ja sen mukanaan tuomat siunaukset, monet hyvät opetukset ja ehkä kodin perintö. Mutta emme saa edes tietämättömyydestä häväistä Pyhän Hengen työtä. Kyllä Jumalalla on oppimestarinsakin, mutta juuri herännyt tai uskoon tullut ei ole sellainen (1. Tim. 3:6). Jumalan kasvattama ihminen pitää toista uskovaista parempana kuin itseään. Näissä asioissa vasta-alkajia tulee opastaa raittiiseen uskonelämään.

Herännyt ihminen on usein ”hätäinen ja hullu”. Kun synnintunto on herännyt ja ihminen näkee kadotetun tilansa, hän poukkoilee sinne ja tänne etsiessään pelastusta. Tässä tilassa oleva ihminen on helppo johtaa tekojen tielle. Herätetyllä on usein se luja käsitys, että hänenkin on tehtävä jotain pelastuakseen. Herännyt ihminen on opastettava lain tekojen alta armon alle, Kristuksen ja hänen vihmontaverensä luokse.

Kohdatessasi ihmisen, joka pelkää pilkanneensa Pyhää Henkeä, osoita hänelle, että hänen murheensa kertoo jo sen, ettei kyse ole tästä synnistä. Masentunut ihminen pelkää usein tätä syntiä. Jos Pyhä Henki poistuu ihmisestä, ei ole synninsuruakaan. Voimme tosin murehduttaa Herran Henkeä tottelemattomuudellamme. Siitä synnistä tulee luopua ja rauha palaa omaantuntoon. Herralla on vastaus kaikkiin ahdistuksiimme. Hän vaikuttaa kaiken tahtomisen ja tekemisen (Fil. 2:13).

Edellä on kuvattu vain eräitä ongelmia kristittyjen keskuudessa ja sielunhoitotyössä. Käsittelemättä ovat jääneet muun muassa surutyöhön, avioliittoon, sukupuolisuhteisiin ja alkoholiin liittyvät ongelmat.

On muistettava aina tärkein. Vaikka on puhuttukin ihmisen kokonaisvaltaisesta hoitamisesta, on nähtävä, että sielunhoitotyö on aina sielujenvoittamistyötä. Ihmisen sairaus voi olla fyysinen tai psyykinen, mutta se on aina myös hengellinen. Tätä tosiasiaa ei saa ohittaa.

Sinulla, joka tahdot palvella Herraa, auttamalla hänen vähimpiä veljiään ja sisariaan, tulee olla joku luotettava uskova, jonka puoleen voit kääntyä kysymään neuvon sanaa omaan kasvuusi ja silloin kun et tiedä, miten kohdata jokin autettavasi ongelma. On olemassa myös hyvää, sielunhoitoa käsittelevää kirjallisuutta. Muista, että tarvitset myös itse kasvua, turvaa ja tukemista. Me kaikki olemme kuin hauraita yrttejä, jotka voivat tulla lyödyksi maahan tai kuivettua, jos jäämme yksin.

Tärkeämpää, kuin on hallita tekohengityksen antamisen jalo taito, on kasvaa sielunhoitajan tehtävään. Se on siunattu tehtävä. Jumala siunatkoon sinua, joka tahdot Jeesuksen opetuksen mukaisesti olla laupias samarialainen lähimmäisesellesi. On opeteltava pääsemään autettavan rinnalle tai oikeastaan hänen alapuolelleen kantamaan häntä. Mutta meillä täytyy olla enemmän voimaa, tietoa ja taitoa kuin autettavalla, muuten itse menedymme. Kun hän huomaa meidän jaksavan kantaa hänen kuormiaan, hänen luottamuksensa meihin lisääntyy. Paavali kirjoittaa: ”Kun siis tiedämme, mitä

Herran pelko on, me koetamme saavuttaa ihmisten luottamuksen. Jumala kyllä näkee, millaisia me olemme, ja toivon teidänkin sisimmässänne näkevän sen.” (2. Kor. 5:11). Voimme auttaa toisiamme vain niin pitkälle, kuin itse olemme edenneet kilvoituksessamme. Tämä tarkoittaa myös, että itse olemme tervehtyneet sisäisesti niin, että opimme rakastamaan autettavan Kristukselle ja sillä tavoin uuteen elämään ja kasvuun. Siksi Jumala on kutsunut meidät kasvamiseen arnessa ja Kristuksen tuntemisessa.

Ystävä, nosta hellästi langenneita. Herrassa voit tämän tehdä. Asetu heikon puolelle. Tue horjuvaa tukevasti, mutta hellästi. Älä hyljeksi syvällekkään langennutta. Ehkä jonakin päivänä olet itse syvällä synnin syövereissä. Rukoile heikkojen puolesta. Etsi lyötyjä ja haavoitettuja laupiaan samarialaisen tavoin. Uskalla tehdä vaikeitakin leikkauksia siellä, missä tulehdus ei muuten parane. Tee se kuitenkin aina Herran antamin ase-in. Siunaa, älä kiroa. Älä ylpeile. Vaikka toisella olisi kovinkin erilaisia käsityksiä Jumalasta, älä yritä käännättää häntä ensimmäisenä omiin näkemyksiisi. Tutki, onko oppisi Herran oppi. Vaikka olisikin, älä lyö ketään. Pidä silti oma vakaumuksesi.

Olet siunattu, jos et mielestäsi ole mitään, mutta tiedät olevasi silti tärkeällä paikalla. Sinä voit palvella muita sillä armolahjalla, joka sinulle on Jumalan armahtavan laupeuden ja armon kautta annettu. Anna elämäsi kokonaan Kristuksen käyttöön. Hän pyhittää sen. Saat kulkea ennalta valmistetuissa teoissa. Ihaninta maailmassa on palvella Herraa koko elämänsä ajan. Etsi tehtäväsi Jumalan hyvänä huoneenhaltijana.

Ole siunattu, joka etsit Jumalan tahtoa elämäsi palvellessasi lähimmäisiäsi Jumalan kirkkauden kiitokseksi. Tee kaikki työsi pyytäen häneltä siunausta. Tee työsi rukoillen. Jumala lähettää luoksesi sielut, jotka tarvitsevat sinun apuasi. Hän lähettää niitä sitä mukaa, kuin kasvat tehtävässäsi. Muista, että kalleinta maailmassa on voittaa Kristuksen kalliisti lunastama sielu taivaan valtakuntaan. Tee se varoen ja esillä pitäen Jumalan sanaa. Älä käske, älä komenna. Sinutkin on pelastettu yksin Jumalan suuresta rakkaudesta. Elä Jumalan sanasta. Elä Jumalasta. Sinun palkkasi on oleva silloin suuri.

Amen.

Luennon lähdeteoksia on muun muassa: Iso Raamatun Tietosanakirja, Aarno Sainio: Ehjä ihminen/Sielunhoidon perusteet, Erik Ewaldsin teoksia sielunhoidosta ja Tomas Wilcoxin: Kallis hunajan pisara-kirja.